

ELOGII PENTRU PEAK

„Antidotul perfect pentru un copil care consideră cărțile plictisitoare... Subiectul atractiv, linia captivantă a poveștii lui Peak asigură savoarea acestei expediții.”

— Publishers Weekly

„O poveste captivantă spusă răspicat.”

— The Horn Book

„Aventura la mare altitudine... Cu o intrigă bine construită și peisaje exotice, acest roman minunat îi atrage pe fanii dornici de aventuri.”

— SLJ

„Va satisface dorințele celor care se află în căutarea senzațiilor palpitate.”

— Kirkus Reviews

„Splendidă, minunată, antrenantă. Periplul lui Peak înseamnă mult mai mult decât escaladarea celui mai înalt munte.”

— Pam Muñoz Ryan

„Construirea iscusită a personajelor și firul curajos al poveștii alături de intrigă și provocarea dată de miza pe care o oferă urcarea celui mai înalt munte fac din această carte o lectură fascinantă.”

— VOYA

Roland Smith

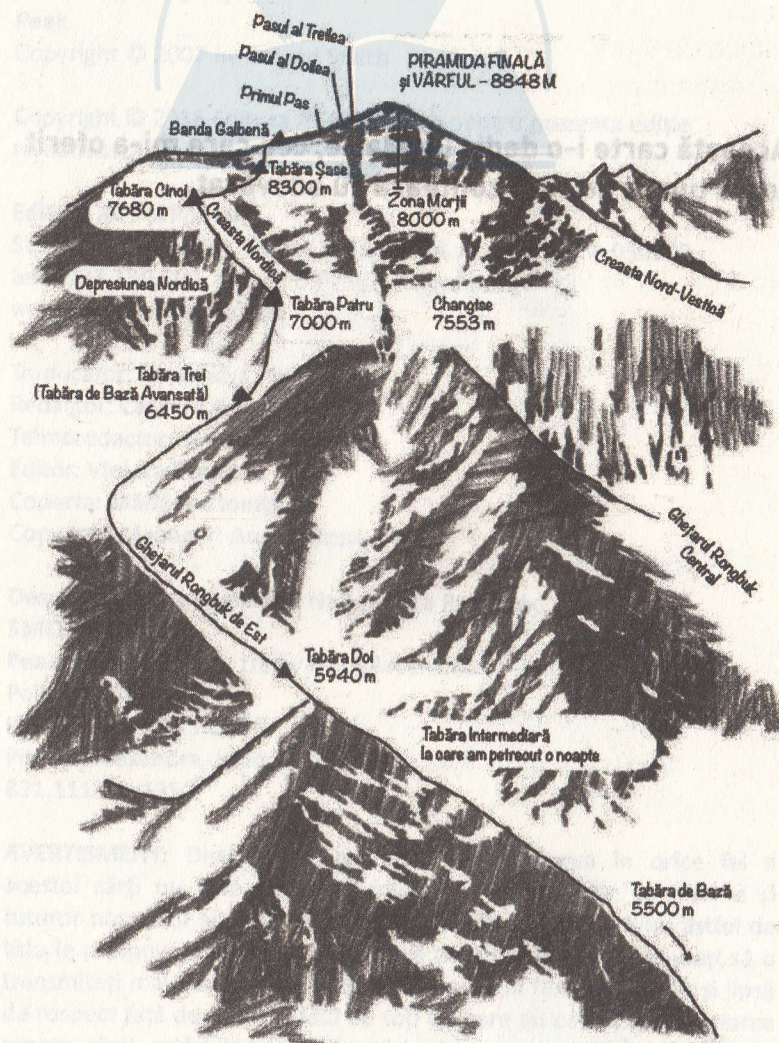
PEAK

Traducere din limba engleză:

Alexandra Pițirigă

 ACT și Politon

2016

Ruta mea de urcare pe partea Nordică a Everestului

Cuprins

TEMA	9
CÂRLIGUL	12
CÂTEVA COPCI ȘI LA PÂRNAIE	16
PE MARGINEA PRĂPASTIEI	29
GEMENELE	39
ALPINIȘTI ENTUZIAȘTI	45
BANGKOK	53
HOTELUL DE PE PISC	61
ECHIPAMENTUL MORȚILOR	70
TIBET	83
PEAK EXPERIENCE	89
ALPINIȘTI MATERIALIȘTI	101
GÂFÂIT	107
ÎNTÂRZIAȚII	120
SACI GAMOW	126
ABC	136
SCRISORI DE-ACASĂ	154
SECRETE	159
URSUL ȘI IACUL	170
TABĂRA PATRU	188
OPRIRE	203
TRECUT DE FAMILIE	215
NELINIȘTE	229
CEDAREA	237
SCURTĂTURA	243
TABĂRA 3 1/2	252
TABERELE CINCI ȘI ȘASE	259
VÂRFUL LUMII	271
ÎN JOS PE MUNTE	283
DEZNODĂMÂNT	296
MULȚUMIRI	303

MOLESKINE #1

TEMA

NUMELE MEU ESTE PEAK*. Da, știu: un nume ciudat. Însă nu îți alegi numele sau părinții. (Sau multe alte lucruri în viață, dacă tot veni vorba.) Putea să fie mai rău. Părinții mei ar fi putut să-mi pună numele Ghețar sau Abis sau Crampon. Nu glumesc. După spusele mamei mele, toate aceste nume erau pe listă.

Vincent, mentorul meu în literatură (la voi la școală, acesta ar fi profesorul de engleză), mi-a cerut să scriu compunerea asta ca temă de final de an școlar (la școala noastră nu se dau note).

Când Vincent o să vadă fraza pe care tocmai ați citit-o, o să spună: *Peak, asta este o frază cu subordonate incorect legate și cu paranteze haotice.* (Așa vorbește el), însemnând că este puțin confuză și fragmentată. Și o să-i răspund că viața mea este (plină de paranteze) și că haosul este cauzat de faptul că încep să-mi scriu tema pe bancheta din spate a unei camionete Toyota, în Tibet (China), cu un creion mecanic ce nu are gumă de șters și e puțin probabil să găsesc o gumă de șters pe-aici.

* În lb. engl., vârf, culme. (n. tr.)

De asemenea, Vincent a spus că un scriitor bun ar trebui să-l atragă pe cititor începând de pe la mijlocul poveștii cu un *cârlig*, și apoi revenind la început și completând cu ceea ce se întâmplase înainte de *cârlig*.

Odată ce l-ai agățat în undiță pe cititorul tău, poți să scrii ce vrei în timp ce îl tragi încet spre tine.

Presupun că Vincent crede că cititorii sunt pești. Dacă așa stau lucrurile, atunci majoritatea peștilor lui Vincent au scăpat. A scris vreo douăzeci de romane, dintre care nu se mai reeditează niciunul. Dacă știa ce vorbește, atunci de ce trebuie să caut pe raioanele întunecate și prăfuite ale anticariatelor, ca să-i găsească cărțile?

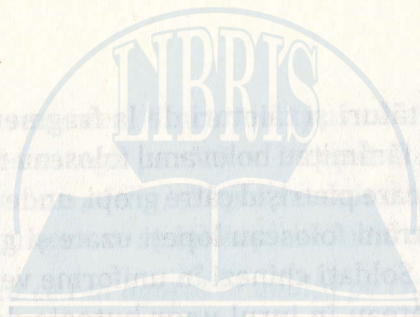
(Acum am făcut-o lată. Însă ține minte, Vincent: *Scriitorii trebuie să spună brutalul adevăr cu vocea proprie și să nu le permită indivizilor, societății sau consecințelor să le dicteze cuvintele!* Și credea că nimeni nu te ascultă în clasă. Și să mai știi că mie îmi plac cărțile tale, altfel nu mi-aș pierde timpul încercând să le găsesc. Și nici nu aș încerca să aștern această poveste pe hârtie, stând pe banca din spate a unei camionete, în Tibet.)

Apropo...

În dimineața asta, am încetinit ca să ocolim un bolovan de mărimea unui autobuz de școală, care căzuse în mijlocul șoselei. În SUA am folosi dinamită sau echipamente grele ca să-l mutăm. În Tibet folosesc târnăcoape, baroase și deținuți în haine zdrențuite și peticite, ca să fărâmițeze complet bolovanul. Deținuții ne-au zâmbit pe când încercam să nu trecem cu mașina peste picioarele lor înlănțuite, pe șoseaua îngustă. Fețele lor vesele erau

acoperite de creștături și tăieturi de la fragmentele de piatră. Cei care nu fărâmițau bolovanul foloseau roabe de lemn primitive să care pietrișul către gropi, unde deținuții tibetani foarte bătrâni foloseau lopeți uzate și greble ca să astupe găurile. Soldați chinezi în uniforme verzi și cu puști pe umăr stăteau în jurul unor butoaie de o sută nouăzeci de litri în care făcuseră focul și fumau țigări. Prizonierii păreau mai fericiți decât soldații.

M-am întrebat dacă bolovanul o să dispară până când urma să mă întorc eu. M-am întrebat dacă o să mă mai întorc vreodată.

CÂRLIGUL

URCASEM DOAR TREI SFERTURI DIN ZID, atunci când lapovița a început să înghețe pe teracota neagră.

Îmi amortiseră degetele. Îmi curgea nasul. Nu aveam o mână liberă ca să-mi șterg nasul și nu-mi ajungea frânghia ca să cobor în rapel cam o sută cincizeci de metri, până jos, pe pământ. Plănuisem totul cu mare atenție, însă fără să iau în calcul vremea, iar acum era momentul să mă îngrijorez.

O rafală de vânt a încercat să mă desprindă de zid. Mi-am înfipt degetele în marginea lui și am îmbrățișat teracota, până a trecut.

Ar fi trebuit să aștept până în iunie ca să urc, dar nu, idiotul de mine trebuia să urce în martie. De ce? Pentru că totul era gata și am o problemă cu așteptatul. Studiasem zidul, fabricasem tot echipamentul de protecție și alesesem data. Eram pregătit. Și dacă data ar fi trecut, poate că nu aș mai fi încercat deloc. Nu durează foarte mult să te convingi să nu faci o așa grozăvie. De-aia sunt peste șase miliarde de oameni care stau în siguranță în casele lor, și doar unul...

– Idiotule! am strigat.

Opțiunea nr. 1: să termin de urcat. Un urcuș de optzeci de metri sau aproximativ o sută de locuri precare de care să mă agăț cu degetele (asta în cazul în care nu mi se rupeau degetele ca niște țurțuri).

Opțiunea nr. 2: să cobor. Puțin peste o sută cincizeci de metri, două sute cincizeci de locuri de care să mă agăț cu degetele.

Opțiunea nr. 3: să aștept să fiu salvat. De ignorat opțiunea asta. Nimeni nu știa că sunt pe zid. Până dimineată (asta în cazul în care cineva s-ar fi uitat în sus și m-ar fi văzut), aș fi fost un gargui de gheață. Și dacă aș fi supraviețuit, mama m-ar fi aruncat cu mâna ei de sus, de pe zid.

Sus, atunci.

M-am hotărât să mă mișc între rafalele de vânt puternice, care deveneau tot mai frecvente pe măsură ce urcam. Lapovița s-a transformat în grindină și mă lovea ca un roi de viespi înghețate. Însă ce era mai rău s-a întâmplat când mai aveam cam nouă metri până la vârf, adică cincisprezece amărâte de locuri de care să mă agăț cu degetele.

Mă oprisem, ca să dau ocazia acidului lactic ce îmi afecta umerii și brațele să se calmeze. Respiram pe gură (pe de-o parte de la oboseală, pe de alta, de la groază) și mi-am spus că o să fac efortul final imediat ce îmi recăpătăm răsuflarea.

Cât am așteptat, în jurul meu s-a lăsat o ceață groasă. Partea de sus a zidului a dispărut; oricum, nu mai avea importanță. Când ești obosit și speriat, nouă metri par

lungi cât două terenuri de fotbal și asta poate fi destul de descurajant. Când escaladezi un zid, o faci pas cu pas. Dacă te gândești la altceva, asta poate să-ți slăbească hotărârea, și dorința te ajută să ajungi în vârf la fel de mult ca mușchii și abilitățile de cățărare.

În sfârșit, am început să respir pe nas, deși îmi curgea. Scoteam un fel de horcăit, pe bune, dar măcar puteam să închid gura după ce respiram de două ori.

Asta este, mi-am spus. Încă cînșpe prize și ajung în vârf.

M-am întins să ajung la următoarea fantă, când am dat de un mic obstacol. Ei bine, un mare obstacol, de fapt...

Urechea și obrazul drept îmi înghețaseră lipite de zid.

Ca să ajungi în vârf trebuie să ai hotărâre, mușchi, abilități și...

O FAȚĂ!

A mea era ancorată de acel perete, ca un piron, și o porțiune din ea a rămas acolo când mi-am adunat suficient *curaj* ca să mi-o desprind. Acum eram furios, ceea ce era exact ce-mi trebuia ca să termin de urcat.

Înjurând la fiecare salt vertical, m-am oprit cam la un metru de margine, tentat să marchez monstrul ăsta cu sângele care mi se prelingea pe gât. În schimb, am scos din rucsac șablonul care reprezenta un munte (trișez, știu, însă trebuie să ai două mâini libere ca să-l desenezi de mână), l-am lipit de perete și am colorat modelul cu un jet de vopsea albastră.

Acela a fost momentul în care a apărut elicopterul în spatele meu și aproape că m-a suflat jos de pe zid.

– Ești arestat! a strigat o voce prin amplificator, peste zgomotul asurzitor al elicelor.

M-am uitat în jos. Majoritatea ceții fusese împrăștiată de elicele elicopterului și, pentru prima dată într-o oră, puteam să văd strada aglomerată la două sute patruzeci de metri sub zgârie-nori.

O frânghie neagră a fost lăsată în jos lângă mine și două figuri alarmate și furioase s-au aplecat peste marginea acoperișului.

– Apucă frânghia!

Nu aveam de gând să apuc frânghia, când mai aveam doar un metru și-mi atingeam ținta. Am început să urc.

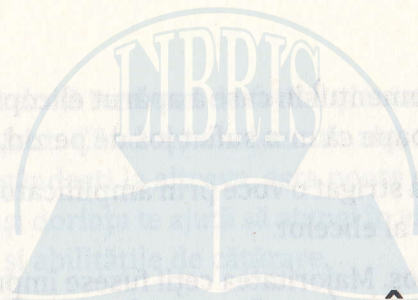
– Apucă frânghia!

Când am ajuns cu creștetul la grilajul de protecție, m-au tras în sus și mi-au prins mâinile la spate cu cătușă. Purtau echipamentul trupelor SWAT și șepci ale poliției din New York și erau mulți.

Unul dintre polițiști s-a aplecat spre urechea mea sângerândă.

– Ce-a fost în capul tău? a spus, apoi m-a smucit ridi-cându-mă în picioare și m-a predat unui polițist obișnuit, de stradă.

– Du-l pe idiotul ăsta la urgență!

CÂTEVA COPCI ȘI LA PÂRNAIE

CÂND AM IEȘIT din lift și-am ajuns în hol, am fost șocat de mulțimea de reporteri și de blițurile aparatelor. Cum ajunseseră aici așa de repede?

- E doar un copil.
- Cum te cheamă?
- Sângerează.
- De ce-ai făcut-o?
- Ai ajuns în vârf?

Nu le-am răspuns la nicio întrebare. De fapt, aproape că nu m-am uitat la ei. Ideea care stă la baza unui lucru spectaculos nu este arta în sine; ci misterul legat de felul în care a fost realizat.

Cineva care merge cu metroul trece pe lângă aceleași șaptesprezece vagoane garate pe o linie secundară, săptămână de săptămână, an de an, pentru ca într-o dimineață toate șaptesprezece să fie desenate de sus până jos cu un graffiti frumos, fantastic. Sau un șofer într-un trafic aglomerat trece pe sub același pasaj de mii de ori, aproape neobservându-l, până într-o dimineață când distanța

dintre stâlpi este pictată cu vopsea portocalie și verde Day Glo.

Cum au făcut-o?

Schele?

Într-o noapte?

Câți au fost?

Unde au fost polițiștii?

Care este scopul?

Misterul. Țsta e scopul. Și nu există destul, după părerea mea.

Munții mei albaștri erau mici, însă compensam mărirea lor punându-i în locuri îndrăznețe unde nu puteau fi zăriți decât de câte-un funcționar plictisit sau de vreun spălător de geamuri. Acesta era al șaselea zgârie-nori al meu. Plănuisem să fac nouă în total. De ce? Nu am nici cea mai vagă idee. Acum toată lumea avea să afle cum o făcusem. Misterul dispăruse, iar asta era partea cea mai rea a faptului că fusesem prins.

Sau, cel puțin, așa am crezut.

Mă așteptam ca mama să apară la urgențe ca să-mi smulgă urechea stângă, dar nu a venit. (Și s-a dovedit că urechea dreaptă încă îmi era atașată de cap, la fel și cea mai mare parte a obrazului.)

Doctorul indian de la urgențe mi-a examinat fața, luminând-o pentru un minut sau două, apoi m-a întrebat ce s-a întâmplat, uitându-se la cei doi polițiști care stăteau în ușă ca și cum ei ar fi fost cei care îmi făcuseră rău.